

дѣто въ вышинѣтѣ Бóга, и на землѧ-
та ми́ръ, въ че́ловѣ́цьтѣ благо́волѣнїе.
По́слѣ като си ѿи́шлѣ А́нгелити на не-
бѣто, Онѣ́йзи Овчёри сѧ сго́вóрили по
междѹ си да сльзатъ въ видле́емъ и
да видатъ, шо сѧ є тамъ стори́ло,
дѣто заради́ нѣго имъ извѣстілъ Го-
сподь. И кога ѿи́шлѣ тіи скóрш, то на-
мѣрили тамъ Марія и Іѡсифа, и отро-
чето въ ѹславата лéгнало. Тога́съ като
го видѣли тіи фáнали да расказватъ
на сичкитѣ, шо то имъ былò оубаде-
но тамъ, заради́ младенеца. И сич-
китѣ който чули това, чудилися на
Овчёрскитѣ рѣчи. Марія сичкото това
забѣлѣжвала, и го пазила въ сердце-
то си. Най на сéтикѣ Овчёритѣ сѧ
забарнали та́мъ, и хвалили и про-
славляли Бóга.

х. єи.

д8к.

гл. б.

х. єи.

Полéзни нравоучéнїята.

а. А́нгелатъ рéкалъ на Овчёритѣ, днесь сѧ ро-
дý вámъ Спаситель.

Сéки че́ловѣ́къ бе́зъ сомнéнїе (ш8песи́съ) тре-
ба да исповѣ́да, чи ѿ какъ сѧ є сѣ́тъ созда́лъ,